

v o d y: Směnečné platební rozkazy byly vydány dne 24. ledna 1927. Jak vymáhající věřitel v návrhu na povolení exekuce sám přednesl, byl Julius H., jehož dědicem jest Viktor H., následkem úmrtí dne 15. února 1925 z firemního rejstříku vymazán a nebyl tudíž v čase vydání exekučního titulu již veřejným společníkem firmy, tak že se platební příkaz na něho jako veřejného společníka vůbec vztahovati nemůže (Neumann str. 70). Neplatí tedy o něm předpis § 11, druhý odstavec a měl proto návrh na povolení exekuce býti zamítnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem zamítl návrh na povolení exekuce proti Viktoru H-ovi jako právnímu nástupci (dědici) Julia H-a, bývalého veřejného společníka firmy Leopold H. a spol., proti níž znějí exekuční tituly, poukázav k tomu, že v době vydání směnečných platebních příkazů, dne 24. ledna 1927, Julius H. nebyl již společníkem firmy, byv podle výpisu z obchodního rejstříku dne 15. února 1925 (správně 15. května 1925) následkem úmrtí vymazán. Podle druhého odstavce § 11 ex. ř. lze sice povolit exekuci na základě exekučního titulu, zmíněného v prvním odstavci téhož §, i proti společníku, který již ze společnosti vystoupil, avšak jen tehdy, byl-li exekuční titul vydán v době, kdy onen společník ještě ke společnosti přináležel. Tomu nasvědčují slova zákona: »poukázav k tomuto exekučnímu titulu«, jež zřejmě poukazují k prvnímu odstavci § 11 ex. ř., který má na zřeteli exekuční titul, znějící sice proti veřejné společnosti, avšak směřující v podstatě proti společníkům, tvořícím té doby společnost, neboť připouští zásadně přímou exekuci jen proti těm společníkům, kteří podle výpisu z obchodního rejstříku toho času přináleží ke společnosti jako osobně ručící společníci, takže jen proti nim může býti povolena exekuce i po jich vystoupení (odstavec druhý § 11 ex. ř.). To má patrně důvod v tom, že veřejná společnost není právnickou osobou, mající samostatné jmění, nýbrž že jde jen o sdružení se určitých osob ke společnému provozu obchodu pod společnou firmou (čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě zůstávají stranou společnou. Byl-li tedy vydobyt proti veřejné obchodní společnosti exekuční titul (§ 1 ex. ř.), mohl působiti přímo jen proti těm společníkům, kteří té doby tvořili společnost. (Srov. Walker-Prochaska, System des Exekutionsrechtes str. 26). Nebyl-li však Julius H. v době vydání směnečných platebních příkazů (exekučních titulů) již téměř po dvě léta společníkem, nemohou tyto příkazy podle toho, co bylo uvedeno proti němu, působiti jako exekuční tituly a netřeba řešiti právní nástupnictví Viktora H-a.

Čís. 7153.

Dny poštovní dopravy dlužno vpočítati do lhůty k rekursu, byl-li v nesporném řízení rekurs podán přímo na rekursní soud, jenž ho neza-

slal v rekursní lhůtě přímo prvému soudu, nýbrž vrátil ho stěžovateli, jenž ho pak podal u prvního soudu.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, R I 465/27.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo sníženo výživné poskytované manželským otcem dětem, podal dovolací recurs opatrovník dětí.

Nejvyšší soud dovolací recurs odmítl.

Důvody:

Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 15. dubna 1927. Jeho recurs proti němu došel k soudu první stolice — okresnímu soudu v L. — dne 5. května 1927, tedy v době, kdy 14denní lhůta § 14 nesp. říz. pro vznesení rekursu byla již prošlá. Vypršením rekursní lhůty se usnesení prvního soudu stalo pravoplatným. Změniti je ve prospěch stěžovatelů přes jeho pravomoc podle § 11 druhý odstavec nesp. říz. nelze, neboť nemohlo by se tak státi bez újmy Emanuela L-a, jenž z napadeného usnesení již nabyl práva, platiti toho času jen ono výživné, jež mu recursní soud uložil. Na věci nemění ničeho okolnost, že stěžovatel podal stížnost původně přímo u krajského soudu v K., jenž mu ji vrátil s poučením, že jest ji podati u prvního soudu. I kdyby totiž jeho stížnost, jež ovšem došla ke krajskému soudu v K. teprve dne 30. dubna 1927, tedy až po projití rekursní lhůty, byla bývala, jak se zdá, podána na poštu již 29. dubna 1927, tedy v 14denní lhůtě rekursní, a proto podle § 89 zák. o soud. org. včas, nebylo by lze míti k ní zřetele. Recursní soud nezaslal ji totiž ve lhůtě rekursní příslušnému soudu (§ 44 j. n. rozh. čís. 5352 sb. n. s.), nýbrž vrátil ji usnesením ze dne 30. dubna 1927 podateli. Podatel nechal usnesení to vejíti v právní moc a podal tutéž stížnost, změniv jen její nadpis nyní správně na soud první stolice, znovu teprve dne 4. května 1927 na poštu. Nelze proto dny od 29. dubna 1927, po které stížnost neběžela nepřetržitě poštou, nýbrž byla vrácena do rukou odesílatele a tímto byla pozměněna a znovu na poštu dána, pokládati za dny poštovního běhu, které by podle zásady § 89 zák. o soud. org. nebylo započísti do rekursní lhůty.

Čís. 7154.

Náležitosti § 7 ex. ř. musí býti zřejmy z exekučního titulu, nestačí, jsou-li patry z návrhu a ze spisů exekučních a sporných.

Závazek opatřiti jiný »přiměřený« byt bez udání velikosti, místa, času a nájemného jest závazkem neurčitým.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, R I 510/27.)

Na základě soudního smíru ze dne 9. května 1925 navrhla Rudolfina K-ová proti Františku K-ovi exekuci zmocněním vymáhající věřitelky, opatřiti si byt na náklady dlužníka. Soud první stolice exekuci